

Arrest

nr. 110 116 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 11 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 29 maart 2013.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 april 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 januari 2012 dienden verzoekers ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voor het hele gezin. Verzoeker was op het moment van het indienen van deze aanvraag minderjarig

1.2. Op 25 maart 2013 verklaarde de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Op 29 maart 2013 werd deze beslissing ter kennis gebracht.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en);

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen op art. 8 van het EVRM. Dit artikel is hier niet van toepassing omdat ze niet met bewijzen van afstamming of verwantschap aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen - niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke maatregel. De criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980,

De elementen van integratie, met name dat zij sinds 1999 in België verblijven, hier gewoon en gewerkt hebben met een verblijfsvergunning, attesten van inburgering, school attesten, integratieverklaringen en arbeidsovereenkomsten voorleggen en nooit in aanraking zijn geweest met het gerecht, behoren tot de gegrontheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980, We merken evenwel nog op dat het verblijfsrecht van betrokkenen op 01.12.2011 werd beëindigd omdat ze het hadden verkregen op grond van valse persoonsgegevens.

Betrokkenen stellen dat een terug keer naar hun geboorteland een werkelijk trauma zou betekenen. Aangezien ze geen bewijzen voorleggen om deze stelling te staven, hebben wij dit argument niet in hun voordeel weerhouden.”

1.3. Eveneens op 29 maart 2013 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend, onder de vorm van een bijlage 13.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet meer over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient te worden toegepast.

In casu werd de tweede bestreden beslissing genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten. Verwerende partij zal derhalve bij een gebeurlijke vernietiging van de tweede bestreden beslissing niet anders kunnen doen dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten te verstrekken. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan verzoeker in principe dan ook geen voordeel opleveren.

Er dient te worden opgemerkt dat geen schending wordt aangehaald van een bepaling van het EVRM of van een andere hogere verdragsbepaling.

Verzoeker kan derhalve geen voordeel halen uit een gebeurlijke nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota wegens een gebrek aan belang, is in de aangegeven mate gegrond.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat als een enig middel kan worden beschouwd, werpt verzoeker de schending op van "de zorgvuldigheidsplicht *iuncto de motiveringsplicht*". In de uiteenzetting van zijn middel werpt verzoeker eveneens de schending van het rechtszekerheidsbeginsel op.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt:

"Dat verzoeker op 4 jarige leeftijd samen met zijn ouders een asielaanvraag indiende in 1999, waarbij zijn verklaarden etnische Albanezen te zijn uit Kosovo.

Verzoeker en zijn ouders werden aanvankelijk geregulariseerd, maar toen aan het licht kwam dat de ouders een valse identiteit hadden gebruikt en de eerdere verklaringen niet correct bleken te zijn werd de regularisatie ongedaan gemaakt.

Omwille van deze valse verklaringen en het gebruik van niet-authentieke documenten werd het verblijfsrecht van verzoeker en zijn familie ingetrokken op basis van het artikel 13§2 van de Vreemdelingenwet en het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Verzoeker deed daarom op 25.01.2012 beroep op artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Dat op 25.03.2013 de aanvraag van verzoeker onontvankelijk werd verklaard, en daarbovenop werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, dat hem dezelfde dag werd betekend.

Dat het manifest om een onredelijke beslissing gaat.

Dat verzoeker, op het moment dat hij samen met zijn familie naar België kwam, 4 jaar oud was en dus moeilijk verantwoordelijk geacht kan worden voor de valse verklaringen die bij hun asielaanvraag werden afgelegd.

Dat verzoeker gedurende de hele procedure minderjarig was en dat hij bijgevolg niet verantwoordelijk kan gehouden worden voor de verklaringen die zijn afgelegd en de documenten die zijn afgeleverd door zijn ouders.

Dat verzoeker gedurende de hele procedure te goeder trouw was, en dat hij, voor zover hij al op de hoogte was van de handelingen van zijn ouders, hij hier zeker geen zeggenschap over had.

Dat er aldus geen spraken kan zijn van enige fraude, gepleegd in hoofde van verzoeker.

Dat het aldus onredelijk voorkomt om verzoeker, die als jong kind naar België gekomen is, te straffen voor de fraude die gepleegd werd door zijn ouders.

Dat verzoeker thans namelijk het grootste deel van zijn leven in België heeft doorgebracht, dat hij alhier school gelopen heeft, dat hij alhier gewerkt heeft, en dat hij volledig geïntegreerd is in ons land.

Dat zijn scholarisatie en integratie voortkomen uit de gepleegde fraude is inderdaad juist, maar men moet voor ogen houden dat verzoeker deze fraude niet zelf gepleegd heeft, hoewel hij er nu wel zelf voor bestraft wordt.

Dat verzoeker inmiddels een jongeman van 18 jaar is, die reeds 14 jaar in België verblijft. Hij heeft geen enkele band meer met zijn land van herkomst en zijn centrum van belangen is in België gesitueerd.

Het komt aldus onredelijk voor om verzoeker nu een bevel te geven om het grondgebied te verlaten op basis van feiten die door zijn ouders gepleegd zijn. Verzoeker had namelijk zelf geen enkel aandeel in deze feiten maar de gevolgen grijpen des te dieper in op zijn leven.

Dat de bestreden beslissing met betrekking tot de onontvankelijkheid de volgende motivering geeft:

"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden .

Dat verzoeker zich in buitengewone omstandigheden bevindt, zoals ook gemotiveerd werd in het verzoekschrift dd. 25.01.2012.

Dat de vermeende gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post geen garanties biedt daar er geen opvolging wordt weerhouden aan aanvragen in hoofde van de diplomatieke of consulaire post.

Dat dit manifest een schending inhoudt van de rechtszekerheidsbeginsel daar deze posten de aanvragen manifest naast zich neerleggen en zelfs niet op antwoorden.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geenszins kan aanvaard worden, waar de Dienst stelt dat het verzoek overeenkomstig artikel 9bis van verzoekster onontvankelijk is.

Dat verzoeker op 25.01.2012 een beroep deed op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker perfect voldeed aan de voorwaarden.

Dat verzoeker al 14 jaar in België verblijft, en dat verzoeker bovendien getuigt van een duurzame lokale verankering in België.

Verder kan verzoeker ook gewag maken van een uitstekende integratie, en duurzame sociale banden in België.

Dat er zonder twijfel gesteld kan worden dat verzoeker op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt en op economisch, sociaal en cultureel terrein en op andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er namelijk aan de integratie van verzoeker geenszins kan getwijfeld worden aangezien hij in ons land opgegroeid is.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.2. Waar verzoeker de schending opwerpt van de motiveringsplicht, gaat de Raad er, gelet op de inhoudelijke kritiek die hij uit aangaande de motivering van de eerste bestreden beslissing, vanuit dat hij de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt op te werpen.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. De eerste bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. In zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar de door zijn ouders gepleegde identiteitsfraude, die een intrekking van de verblijfsvergunning van het hele gezin, en dus ook van verzoekers verblijfsvergunning, met zich meebracht. Verzoeker stelt dat hij op het moment van deze fraude minderjarig was en hiervoor derhalve moeilijk verantwoordelijk geacht kan worden, zodat *“het aldus onredelijk voorkomt om verzoeker, die als jong kind naar België gekomen is, te straffen voor de fraude die gepleegd werd door zijn ouders”*. De Raad dient vast te stellen dat de eerste bestreden beslissing weliswaar opmerkt dat het verblijfsrecht van verzoeker en zijn ouders eerder werd beëindigd omdat het verkregen werd op grond van valse persoonsgegevens, doch dit vormt niet de reden waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard, aangezien er een beoordeling geschiedt of de aangevoerde elementen kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. In de eerste bestreden beslissing wordt niet gesteld dat verzoekers schoolverleden en integratie niet kunnen worden weerhouden als bijzondere omstandigheid omdat ze zouden voortkomen uit de door zijn ouders gepleegde fraude. Verzoekers betoog is in casu niet dienstig.

3.6. De Raad stelt vast dat verzoeker niet ingaat op de motieven omtrent de beoordeling van de gegevens die betrekking hebben op het al dan niet aangetoond zijn van bijzondere omstandigheden. Zijn louter theoretische beschouwingen over het feit dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en dat er geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene onvoorzienbaar is, evenals zijn overtuiging dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, kunnen de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

3.7. Verzoeker betoogt dat de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post geen garanties biedt *“daar er geen opvolging wordt weerhouden aan aanvragen in hoofde van de diplomatieke of consulaire post.”* De Raad stelt vast dat verzoeker dit element – overigens een blote bewering zonder meer – niet vermeld heeft als buitengewone omstandigheid in zijn aanvraag, zodat verwerende partij geenszins kan worden verweten daarmee geen rekening te hebben gehouden.

3.8. Waar verzoeker gewag maakt van zijn *“uitstekende integratie”* en *“duurzame lokale verankering in België”* en erop wijst dat hij *“op zeer intense wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zich de Belgische samenlevingsvormen in hoge mate eigen heeft gemaakt”*, dient de Raad erop te wijzen dat deze elementen betrekking hebben op de gegrondheid van verzoekers aanvraag en dat zij het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2. van de Vreemdelingenwet, zoals reeds terecht gesteld wordt in de bestreden beslissing. Met het opnieuw beklemtonen van zijn uitstekende integratie kan verzoeker de motivering van de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Met zijn vaag betoog dat *“door de*

Belgische staat onzorgvuldig onderzoek [werd] geleverd naar de situatie van verzoeker”, toont verzoeker geen schending van de zorgvuldigheidsplicht aan, aangezien hij nalaat te concretiseren met welke aangevoerde elementen er geen rekening gehouden werd .

3.9. Met zijn uiteenzetting toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan op kennelijk onredelijk wijze tot het besluit is gekomen dat *“de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland”*.

Het enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de tweede bestreden beslissing. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA